

Historieforvanskning om Anker, så det batter

POLITIKEN
1. MARTS 2011

BORGERLIGE MYTER

KJELD OLESEN
FHV. MINISTER

DET ER EN utrolig påstand, lederskribent Lars Trier Mogensen slynger ud i fredags ved at skrive om Anders Fogh Rasmussen og Anker Jørgensen: »Men misvæksten er ikke sket tilfældigt. Anders og Anker er bundet sammen i politisk skæbnefællesskab som de mest uansvarlige statsministre i nyere tid«. Det er ganske simpelt historieforvanskning, så det batter, og viser, at skribenten er hoppet på den myte, som borgerlige politikere har brugt mange kræfter på at skabe.

Anders Fogh Rasmussen sekunderet

af vores nuværende statsminister har ganske rigtigt ført en uansvarlig økonomisk politik. Skattestop også for ejendomsskatterne, indførelse af afdragsfrie lån og store skattelettelser, der kun delvis er finansierede, førte til abnorme stigninger på fast ejendom, der betød et sandt forbrugsorgie for de hastigt voksende friværdier. Da krisen så indtraf, gennemførte regeringen atter omfattende skattelettelser og ignorerede økonomernes opfordringer til at stramme finanspolitikken. Ja, statsministeren hånedes økonomerne med bemærkninger om, at de nok trængte til nye lærebøger på universiteterne. Regeringens letsindige initiativer og passiviteten var som kaskader af ben-

zin på det bål, der var opstået ved krisens start.

KORT EFTER at Anker Jørgensen tiltrådte som statsminister, kom den første oliekrise i 1973 i form af en firedobling af priserne. Han tog straks initiativ til at formindske afhængigheden af olie og indførte bl.a. bilfrie søndage, men blev efter valget samme år afløst af Poul Hartling med hans smalle venstre regering. Den holdt kun godt et år, men efterlod økonomien i en sørgelig forfatning. Ikke alene var der gennemført ufinansierede skattelettelser, men underskuddet på betalingsbalancen var vokset faretruende. Da Anker Jørgensen tog over igen i 1975, var arbejdsløshe-

den steget voldsomt, og af mange økonomer blev han rådet til at føre en kortvarig ekspansiv politik, fordi man vurderede, at oliekrisen ville være kortvarig. Så med Nationalbankens forståelse vedtog Folketinget det såkaldte septemberforlig sammen med V, R, Kristeligt Folkeparti og CD. Arbejdsløsheden kom ned, men krisen havde bidt sig fast. Så i august 1976 kom det næste forlig, der gennem indkomstpolitik skulle dæmpe lønstigningerne, stramme de offentlige udgifter og bekæmpe arbejdsløsheden. To dyrtidsportioner blev indefrosset, hvilket førte til Lønmodtagernes Dyrtidsfond. De nævnte og andre forlig blev alle gennemført med borgerlige partier.

I 1977 indtraf den anden oliekrise med prisstigninger på op til 50 procent. Og året efter steg de i samme takt. For at skabe bredest mulige forlig blev SV-regeringen dannet i 1978 med klare målsætninger om at reducere underskuddet på betalingsbalancen. Samarbejdet holdt ind til næste valg i 1979, hvorefter Anker Jørgensen atter måtte fægte sig igennem som mindretalsregering, indtil Schlüter dannede VK-regeringen i 1982.

Og af hensyn til historien skal det tilføjes, at mange af de upopulære stramninger, der blev gennemført, blev kraftigt modarbejdet af LO's formand, Thomas Nielsen, og hans økonomiske spindoktor, Poul Nyrup Rasmussen.